

Loven om Kreditbeviser gaar ud paa. Det er da sikkert rigtigt allerede nu at søge at skaffe fast Dækning for i alt Fald en Del af disse Beløb, og saaledes har man ogsaa gjort i de fleste Lande.

Hvad angaar Kursen, som er opnaaet af den højtærede Finansminister, har jeg allerede ved Finanslovens første Behandling udtalt, at jeg ikke finder, at der er Indvending at gøre mod den. Den er nok lavere end ved det store udenlandske Statslaan og ikke ubetydelig lavere end ved de indenlandske Statslaan, der er optagne i de sidste Aar, men Situationen er jo ogsaa blevet strammere. Jeg skal atter gøre opmærksom paa, at Laanet skal indløses ved Udtrækning og ikke ved Indkøb af Obligationer. Denne Omstændighed kommer stærkt i Betragtning, naar man sammenligner Kursen paa det udenlandske Statslaan, hvor Indkøb finder Sted, med Kursen paa de hidtil optagne indenlandske Statslaan, som tilbagebetales ved Udtrækning. Det viser sig da ogsaa, at Kursen har været ikke saa lidt højere der end ved det udenlandske Statslaan, idet det udenlandske Laan opnaaedes til en Kurs af $93\frac{1}{2}$ Netto, medens de derpaa følgende indenlandske Laan, skønt Situationen ingenlunde havde bedret sig i Mellemtiden, kunde opnaas til en Kurs af 95 og under sidste Aars atter noget forværrede Forhold til en Kurs af 94.

Spørgsmaalet deler sig for saa vidt i to Dele, idet det af den højtærede Finansminister begærede Laan skal skaffe Dækning hovedsagelig for, hvad man kunde kalde Krigsudgifterne — der er de 50 Mill. Kr., der skal staa til Raadighed i dette Aar —, og ligeledes skal skaffe Dækning for to Finansaar for de fortløbende Laan til Anskaffelse af indtægtgivende Statsaktiver. Disse sidste Laans Størrelse forøges, som jeg ogsaa har gjort opmærksom paa tidligere, fra 3 Mill. Kr. til 5 Mill. Kr. Jeg vil først holde mig til den mindre vigtige Del af Sagen, nemlig Dækningen for de indenlandske Laan til Anskaffelse af indtægtgivende Statsaktiver. Vi gaar der op fra 3 til 5 Mill. Kr. Og vi kommer bort fra en af de Ting, som jeg havde for Øje, nemlig, at det aarlige Laan ikke gerne skulde være større end det Beløb, der medgaar til Afbetaling af vore allerede eksisterende Laan, hellere noget mindre. Det er ogsaa hidtil opnaaet, men nu bliver det større. Finansministeren anførte overfor dette, at nu har vi jo faaet Indbetalingen til Reservefonden med 2 Millioner, og vi

holder altsaa fremdeles fast ved den tidligere hævdede Grundsætning, idet Afbetalingen plus det særlige Bidrag til Reservefonden bliver noget mere end de aarlige nye Laan til Anskaffelse af indtægtgivende Statsaktiver i Aarene 1915—16 og 1916—17. Jeg mener imidlertid, at man ikke kan ræsonnere saaledes. Det var ikke derfor, vi i sin Tid vedtog en Lov om ekstraordinære Henlæggelser til Reservefonden, at de straks skulde sluges af en tilsvarende Forøgelse i Optagelsen af nye regelmæssigt løbende Laan. Loven fremkom for at tilvejebringe en forøget Opsparing for Staten og ikke for, at det, der vandtes paa den ene Led, straks paa den samme Finanslov skulde tabes paa en anden Led.

Jeg kommer derved til at tænke paa en Historie, som Holberg fortæller i en af sine Epistler, hvor han taler om en Art Landmænd, som han havde et godt Øje til, nemlig dem, der forbedrede deres Ejendom paa den Maade, at Udgifterne til Forbedring oversteg den Indtægt, de kunde have deraf. Holberg kalder dem „kunstige“ og „transcendentalske“ Landmænd. Han bruger et Billede for at illustrere dette Forhold. Han siger, at det hændte ved en stor Højtidelighed i København — han tænkte rimeligvis paa Arvehyldingen paa Slotspladsen —, at en stor Del af Pladsen var blevet beklædt med rødt Klæde, og der var da en Skarns Præst, der i den store Hurlumhej benyttede Lejligheden til at skære et Stykke af dette Klæde ud, men tog sig ikke i Agt for, at medens han laa og skar dette Stykke Klæde ud, var der et andet Skarns Menneske, som skar et Stykke af Præstekjølens Bagpart ud, hvad Præsten dog ikke lagde Mærke til, og da han saa gik glad bort „med det erobrede Klæde i Favnen“, mødte han en lidt malitjøs Ven, der sagde til ham: „Hr. Jens, Hr. Jens, hvad I haver vunden udi Indtægten, haver I tabt udi Udgiften, eller med andre Ord, hvad I haver vundet fremmen paa, haver I tabt bagtil.“ Paa noget lignende Maade vil det komme til at forholde sig her. Ganske vist kan det være, at et af de Principper, der var ledende ved Planlæggelsen af denne Foranstaltning om de indenlandske Laan, nemlig, at det Beløb, der anvendtes til Anskaffelse af indtægtgivende Statsaktiver, ved disse skulde indbringe en Rente, der i alt Fald ikke var mindre end Renteudgiften til Laanet, kan siges vedblivende at holde Stik, thi som Følge af Loven om Statsbanernes Takster og den almindelige økonomiske